

Su Samurunun Kayıp akıl Taşı

Aysel Banu YAVUZAL

Su Samurunun Kayıp Çakıl Taşı

Aysel Banu YAVUZAL

Oliver adlı su samuru, pürüzsüz taşların üzerinden şarkı söyleyerek akan pırıl pırıl bir derenin kıyısında yaşırdı. Kürkü sıcak kahverengi, karnı soluk krem rengiydi ve koyu düğme gözleri ıslıl ıslıl parıldardı. Her sabah yüzer ve oynardı ama her zaman yanında bir özel çakıl taşı taşırdı. Yıllarca avucunda tutulmaktan küçük, yuvarlak ve pürüzsüz olmuştu. 'Bu çakıl taşı bütün en güzel anılarımı taşıyor,' dedi Oliver arkadaşı Vizon'a, o da parlak bir gülümsemeyle başını salladı.

Vizon ince ve parlak koyu kahverengiydi, çenesinde küçük beyaz bir leke vardı. Kara gözleri hep meraklıydı ve gür kuyruğu heyecanla kıpırdanıyordu. 'Ne tür anılar?' diye sordu. Oliver çakıl taşını perdeli patilerinde çevirdi. 'Yüzmeyi öğrendiğim gün. Yakaladığım ilk balık. Birlikte bir baraj yaptığımız zaman.' Vizon gülümsedi. 'Küçücük bir çakıl taşı için çok fazla anı,' dedi ve Oliver ona hak verdi.

Güneşli bir sabah Oliver, çakıl taşını her zaman bıraktığı pürüzsüz kayanın üzerinde aradı. Ama kaya bomboştı! 'Ah hayır!' diye bağırdı, uzun bıyıkları sarkarak. 'Çakıl taşım kayboldu!' Kayanın çevresini, altını ve arkasını aradı ama hiçbir şey bulamadı. Vizon telaşla yanına geldi. 'Endişelenme, Oliver. Onu birlikte bulacağız,' dedi. 'Dere boyunca ipuçlarını takip edelim.'

Vizon sivri burnunu yere dođrulttu. 'Bak, burada amurda kk tırmık izleri var,' dedi. 'Suya dođru gidiyorlar.' Oliver'ın koyu gzleri kocaman aıldı. 'Belki akıl taşı dereye yuvarlanmıřtır!' Bir řıptıyla suya kaydı, kalın kuyruđu onu ynlendirdi. Vizon da peřinden gitti, ince bedeni dzgnce szlyordu. Birlikte akıntı ynnde yzdler, sıđ suları kk, yuvarlak bir řekil iin taradılar.

Dere uzun sazların yanından geçip devrilmiş bir kütüğün altına kıvrıldı. 'Kütüğün altına bakalım,' diye önerdi Vizon. Aşağı daldılar ama su bulanıktı ve yalnızca pürüzsüz taşlar buldular. 'Burada değil,' diye iç çekti Oliver. 'Aramaya devam,' dedi Vizon neşeyle. 'Her kayanın altına bakacağız!' Büyük kayaların ve küçük kayaların altını aradılar, her yarığa baktılar. Ama çakıl taşı yoktu.

Daha ileri yüzdükçe dere daraldı ve kıyılar eğrelti otlarıyla vahşileşti. 'Buraya hiç gelmemiştim,' dedi Oliver, biraz tedirgin. 'Ben de,' diye itiraf etti Vizon, 'ama heyecan verici!' İleriye işaret etti. 'Bak, su parlıyor! Belki orada özel bir şey vardır.' Kürek çekmeye devam ettiler, perdeli patileri hafif akıntıya karşı itiyordu. Dere, giderlerken sırlar fısıldıyor gibiydi.

Birden dere, yumuřak yeřil yosunlarla evrili gizli bir gölete açıldı. Kayalardan řelalecikler süzölüyor, yusuřuklar güneř ıřınlarında dans ediyordu. 'Oo!' diye soluk soluęa kaldı Oliver. 'Çok güzel!' Vizon'un kara gözleri parladı. 'Buranın olduęunu bilmiyordum!' Berrak suda yüzdüler, hayranlık iindeydiler. 'Belki akıl tařın buraya sürüklenmiřtir,' dedi Vizon. 'Göleti arayalım.'

Göleti dikkatle aradılar. Oliver dibe daldı, bıyıkları kumlu zemine değiyordu. Vizon nilüfer yapraklarının altına ve pürüzsüz taşların arkasına baktı. 'Bir şey var mı?' diye seslendi. Oliver su yüzüne çıktı, başını salladı. 'Çakıl taşı yok.' Göletin çevresine baktı. 'Ama burası harika. Çakıl taşım burada olmasa da burayı bulduğumuz için sevindim.' Vizon başını salladı. 'Gizli bir hazine gibi.'

Yosunlu kıyıya tırmandılar. Oliver'ın kürkü damlıyordu ama umursamadı. 'Şu kayaların altına bakalım,' dedi. Yassı taşları kaldırıp yarıklara baktılar. Vizon parlak bir böcek ve küçücük bir salyangoz buldu ama çakıl taşı yoktu. 'Her yere baktık,' dedi Oliver. Bir iç çekişle oturdu. 'Çakıl taşım gerçekten gitti.'

Vizon yanına oturdu. 'Üzgünüm, Oliver,' dedi yumuşakça. 'Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.' Oliver gölete baktı. 'Sadece bir çakıl taşı değildi,' dedi. 'Bütün anılardı.' Vizon burnuyla onu dürttü. 'Ama anılar hâlâ kalbinde, değil mi?' Oliver gözlerini kırıştırdı. 'Sanırım öyle.' Biraz gülümsedi. 'Onları hatırlamak içimi ısıtıyor.'

Oliver gözlerini kapattı ve yüzmeyi öğrendiği günü düşündü. Annesinin cesaret veren gülümsemesini gördü. Yakaladığı ilk balığı ve ne kadar gurur duyduğunu hatırladı. Vizon'la baraj yaptıkları, su sıçrarken güldükleri zamanı düşündü. 'Haklısın, Vizon,' dedi gözlerini açarak. 'Anılar hâlâ burada. Onları saklamak için çakıl taşına ihtiyacım yok.'

Vizon'un gür kuyruęu sallandı. 'Ve řimdi yeni bir anımız var,' dedi. 'Bu gizli dereyi bulduęumuz g¼n!' Oliver pırıl pırıl suya ve yosunlu kayalara baktı. 'Haklısın,' dedi. 'Bu, sonsuza dek paylaşacaęımız mutlu bir anı.' İçi hafifledi, sanki ağır bir taş yuvarlanıp gitmişti. 'Burayı hep hatırlayalım.'

Oliver gizli gölete son bir kez baktı. 'Aramama yardım ettiğin için teşekkürler,' dedi Vizon'a. 'Günü özel kıldı.' Vizon gülümsedi. 'Arkadaşlar bunun içindir.' Dereye daldılar ve akıntının kendilerini eve götürmesine izin verdiler. Sıçradılar ve yarıştılar, kuyrukları suda halkalar bıraktı. Oliver'ın çakıl taşı yoktu ama daha da iyi bir şeyi vardı: anılarla dolu bir kalp ve yanında bir arkadaş.

Eve vardıklarında güneş batıyordu. Oliver çakıl taşının eskiden durduğu boş kayaya baktı. 'Üzüleceğimi sanmıştım,' dedi, 'ama değilim.' Vizon başını yana eğdi. 'Neden?' Oliver gülümsedi. 'Çünkü çakıl taşı sadece bir eşyaydı. Önemli olan anılar ve onlar sonsuza dek benimle kalıyor.' Göğsüne dokundu. 'Tam burada.'

Vizon başını salladı. 'Ve bugün yeni anılar edindik,' dedi. 'Gizli bir dere bulduk ve birbirimize yardım ettik.' Oliver da aynı fikirdeydi. 'Bundan sonra çakıl taşı değil, anı toplayalım,' dedi. 'Ve onları birbirimizle paylaşalım.' İkisi de güldü ve dereye sıçradı, mutlu ve huzurlu.

O gece Oliver sıcacık yuvasında kıvrıldı. Çakıl taşı yoktu ama kendini zengin hissediyordu. Gizli dereyi, yusufçukları ve Vizon'un neşeli sesini hatırladı. Anıların gerçek hazineler olduğunu ve asla kaybolmadıklarını biliyordu. Sıcacık bir kalple uykuya daldı, en iyi arkadaşıyla yarının maceralarını hayal ederek.